

Sygn. akt V CSK 216/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "T. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" spółki
komandytowej w W.

przeciwko Z. Sp. o.o. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 966/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz powódki 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej Z. sp. z o.o. z siedzibą w S. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania

argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej w sprawie występują trzy zagadnienia prawne, ujęte w formie pytań. Nie przedstawiła jednak takiego uzasadnienia, które wskazywałoby na możliwość wystąpienia odmiennych ocen zaprezentowanych problemów. Argumentacja sprowadza się jedynie do przedstawienia własnych wątpliwości. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Skarżąca powołała się także na nieważność postępowania (art. 379 pkt 2 i 5 k.p.c.). Wskazała bowiem w skardze kasacyjnej, że zaskarżony wyrok został wydany także w stosunku do P. sp. z o.o. w upadłości układowej z siedzibą w P., co do której postępowanie powinno być zawieszone na podstawie art. 174 § 3 k.p.c. Rozważając zasadność zarzutu nieważności postępowania, należy wskazać, co następuje.

W sprawie wydany został w dniu 16 kwietnia 2013 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazano Z. sp. z o.o. w S. oraz P. sp. z o.o. w upadłości układowej z siedzibą w P. solidarnie zapłatę dochodzonej pozwem kwoty. Sprzeciw od nakazu zapłaty wniósł jedynie pierwszy z tych podmiotów, a to oznacza, zgodnie z art. 505 § 2 zdanie drugie k.p.c., stanowiącym, że sprzeciw jednego tylko ze współpозwanych o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich, że nakaz zapłaty stał się prawomocny w stosunku do tej drugiej spółki. Spółka ta nie brała zatem udziału ani w postępowaniu wywołanym sprzeciwem przed Sądem pierwszej instancji, ani w postępowaniu apelacyjnym. Status prawny spółki P. nie podlegał badaniu i bez znaczenia dla dalszego toku postępowania pozostawał fakt ogłoszenia w stosunku do niej upadłości, nawet w sytuacji, w której nastąpiło to jeszcze przed wydaniem wobec niej nakazu zapłaty. Nakaz ten bowiem

w tej części stał się prawomocny. W toku postępowania przed Sądem drugiej instancji nie doszło zatem do nieważności postępowania, czego nie zmienia przyjęta przez ten Sąd odpowiedzialność solidarna. Można o tego rodzaju uchybieniu mówić jedynie w odniesieniu do postępowania o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, co jednak nie może stanowić zarzutu w ramach podstawy kasacyjnej i nie jest również brane z urzędu pod uwagę przez Sąd Najwyższy. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy uwzględnia bowiem z urzędu jedynie nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji, a nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji jedynie w ramach podstawy kasacyjnej, w której wyraźnie przytoczono przepis wskazujący na naruszenie prawa przez sąd odwoławczy, który nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji nie uwzględnił. Takiego przepisu w ramach podstaw skargi nie przytoczono.

Wskazanie jako przyczyny kasacyjnej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca odniosła tę przesłankę do naruszenia norm prawnych wynikających z art. 647 i 647¹ k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c., art. 647¹ § 4 k.c. w zw. z art. 99 i 103 § 1 k.c., art. 103 § 1 k.c. w zw. z art. 63 § 2 k.c. oraz z art. 647¹ § 5 k.c., jednak przedstawione argumenty nie wskazują na rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.